

Ouders, kinderen en de kerk

Als leden van de samenleving moeten christelijke ouders hun kinderen opvoeden, en ze mogen een dergelijke taak niet aan de kerk of enige andere instelling overlaten.

Ouders, kinderen en de kerk

Invoering

Wat kan ik doen om mijn kind in de kerk te houden? Dit is een vraag die veel christelijke ouders stellen.

Degenen met kleine kinderen willen formules om te voorkomen dat hun kinderen van de kerk afdwalen, en degenen met grote kinderen, die afstand hebben genomen van de kerk, willen dat God een wonder verricht.

Wat moeten we doen?

De zoon van de gelovige moet opnieuw geboren worden

Allereerst moet elke christen zich ervan bewust zijn dat 'de kinderen van het vlees geen kinderen van God zijn'. Leuk vinden? Is mijn kind, geboren in een evangelische en / of protestantse geboorteplaats, geen kind van God?

Als 'zoon van een gelovige een zoon van God was', zouden we het ermee eens moeten zijn dat al Abrahams nakomelingen ook

kinderen van God zijn, maar dit is niet wat de Bijbel leert.

De apostel Paulus, die aan christenen in Rome schreef, maakte duidelijk dat het feit dat hij een afstammeling van het vlees van Abraham is, niet de goddelijke afstamming schenkt “Niet dat het woord van God ontbrak, want niet allen die uit Israël komen, zijn Israëlieten; Niet omdat ze nakomelingen zijn van Abraham, zijn het allemaal kinderen ”(Rom. 9: 6-7); “... het zijn niet de kinderen van het vlees die kinderen van God zijn, maar de kinderen van de belofte worden als nakomelingen gerekend” (Rom. 9: 8). Nu, als de kinderen van Abraham geen kinderen van God zijn, volgt daar ook uit dat de zoon van een gelovige geen kind van God is.

Daarom moet iedereen die goddelijke afstamming wil bereiken hetzelfde geloof hebben dat de gelovige Abraham had, dat wil zeggen, als de zoon van een christen een kind van God wil zijn, moet hij noodzakelijkerwijs op dezelfde manier geloven als de vader in de evangelieboodschap geloofde.

“Weet dan dat zij die gelovig zijn, de kinderen van Abraham zijn” (Gal. 3: 7).

Alleen degenen die zijn voortgebracht door het onvergankelijke zaad, dat het woord van God is, zijn kinderen van God, dat wil zeggen dat kinderen van christenen niet noodzakelijk kinderen van God zijn.

De Kerk is het lichaam van Christus

Ten tweede moeten alle christenen zich ervan bewust zijn dat het lichaam van Christus, dat ook wel kerk wordt genoemd, niet kan worden verward met menselijke instellingen, zoals het gezin en de kerk. Deel uitmaken van een menselijk instituut betekent niet dat de mens tot het lichaam van Christus behoort, dat wil zeggen: gered.

De verantwoordelijkheid om te onderwijzen

Als lid van de samenleving moeten christelijke ouders hun kinderen opvoeden, en u mag een dergelijke last niet overlaten aan de kerk of enige andere instelling. Een dergelijke taak is uitsluitend en exclusief van de ouders. Als de ouders afwezig zijn, moet deze taak worden overgedragen aan een andere persoon die deze rol vervult: grootouders, ooms of, als laatste redmiddel, een door de samenleving opgerichte instelling (weeshuis).

Waarom kan de missie om kinderen groot te brengen niet worden gedelegeerd? Omdat binnen normaliteit ouders de mensen zijn die het beste en grootste vertrouwen hebben in de eerste jaren van iemands leven. Op basis van deze vertrouwensrelatie wordt de gezinsinstelling een laboratorium waar alle tests worden uitgevoerd om een □□verantwoordelijke burger te produceren.

Binnen het gezin leert men wat autoriteit en verantwoordelijkheid is. Menselijke relaties worden binnen het gezin aangeleerd en ontwikkeld, zoals broederschap, vriendschap, vertrouwen, respect, genegenheid, enz.

Omdat ouders de beste en meest vertrouwende relatie hebben, zijn zij ook de beste om het evangelie van Christus tijdens het onderwijsproces aan kinderen te presenteren. Daarom is het heilzaam dat ouders hun kinderen geen wraakzuchtige en hatelijke God voorleggen. Zinnen als: *“- Doe dit niet want papa vindt het niet leuk! Of, – als je dit doet, straft God!”*, Geeft niet de waarheid van het evangelie weer en veroorzaakt enorme schade aan het begrip van het kind.

De relatie die het evangelie tussen God en mensen tot stand brengt, wordt geleid door vertrouwen en trouw. Is het mogelijk

iemand te vertrouwen die hatelijk en wraakzuchtig is? Niet! Nu, hoe is het mogelijk voor een jonge man om op God te vertrouwen, als wat hem is aangeboden niet overeenkomt met de waarheid van het evangelie?

Ouders moeten hun kinderen laten zien dat sommige gedragingen niet worden getolereerd omdat de vader en moeder dit effectief afkeuren. Dat een dergelijke houding effectief wordt verboden door de vader en moeder. Dat dergelijk gedrag schadelijk is en ook de hele samenleving keurt het af.

Stel uw kind niet voor met een boosaardige, nerveuze God die klaar staat om u te straffen voor elk wangedrag. Dergelijk gedrag van ouders toont duidelijk aan dat ze hun verantwoordelijkheid als opvoeder ontlopen.

Kinderen opvoeden door een relatie van angst tot stand te brengen, door God, de kerk, de pastoor, de priester, de duivel, de hel, de politie, een os met een zwart gezicht enz. Als beulen of straf te hebben, levert uiteindelijk mannen op die ze niet hebben respecteer instellingen en veracht degenen die gezag uitoefenen. Dit type onderwijs zorgt voor angst in plaats van respect, aangezien de vertrouwensrelatie niet tot stand komt. Als de angst voorbij is, is er geen reden meer om te gehoorzamen.

Ouders die op deze manier handelen bij het opvoeden van hun kinderen, hebben wel een deel van de schuld bij het misleiden van hun kinderen. De kerk heeft ook haar aandeel, omdat ze de ouders niet heeft aangewezen als de enige en legitieme verantwoordelijke voor de opvoeding van hun kinderen. De staat is ook schuldig, aangezien hij de rol van opvoeder op zich neemt, terwijl hij in werkelijkheid slechts een voertuig is voor de overdracht van kennis.

Als de grondslagen van het onderwijs niet binnen het gezin worden afgebakend, en dergelijke concepten worden toegepast en ervaren in gezinsrelaties, zal elke andere menselijke

instelling, zoals de kerk en de staat, gedoemd zijn te mislukken.

Veel ouders leggen zich toe op werk, studie en de kerk, maar investeren geen tijd in de opvoeding van hun kinderen. De opvoeding van kinderen vindt voltijds plaats en het is niet gezond om deze keer te verwaarlozen.

Wanneer moet u beginnen met onderwijs?

Bezorgdheid om kinderen ontstaat meestal alleen als christelijke ouders het gevoel hebben dat hun kinderen afstand nemen van de kerkelijke instelling. Angstige oproepen tot dwang en dwang, kinderen dwingend naar de kerk te gaan. Zo'n houding is nog erger dan het kind niet op het juiste moment te hebben geïnstrueerd.

Deze vragen schrikken sommige christelijke ouders omdat ze niet weten wat hun rol als lid van de samenleving is en wat hun missie als ambassadeur van het evangelie is. Christelijke ouders kunnen deze twee functies niet combineren.

Christelijke ouders hebben twee zeer verschillende missies:

- a) hun kinderen opvoeden om leden van de samenleving te worden, en;
- b) verkondig de prachtige beloften van het evangelie aan de kinderen, zodat ze nooit van het geloof afwijken.

Deze missies moeten van jongs af aan worden uitgevoerd, waarbij tegelijkertijd moet worden gezorgd voor de opvoeding en opleiding van een burger, zonder de leer van het woord van de waarheid te verwaarlozen, met de nadruk op de liefde en trouw van God.

Van jongs af aan moet het kind worden geleerd de autoriteiten te respecteren, en het is via de ouders dat het kind zal worden geoefend met betrekking tot onderwerping aan autoriteit. Door broers en zussen, grootouders en ooms leert het kind respect en gezelligheid. Net als vrienden, leraren, burens en vreemden leert het kind relaties met de wereld.

Hoe zit het met het evangelie? Wat beveelt de Bijbel aan? In Deuteronomium lezen we het volgende: “En u zult ze uw kinderen leren en over hen spreken terwijl u in uw huis zit, langs het pad loopt, en ligt en opstaat” (Deut 6: 7). Over de manier van leven moet het kind te allen tijde worden geïnstrueerd, dat wil zeggen thuis, onderweg, voor het slapengaan en bij het opstaan.

De instructie van de heilige ‘letters’ is de verantwoordelijkheid van de ouders! Het delegeren van een dergelijke functie aan de zondagsschoolleraar wordt niet aanbevolen door de Schriften, en bovendien wordt de onderwijstijd over Christus beperkt tot één keer per week, gedurende een periode van slechts één uur. Totaal anders dan wat de Schrift aanbeveelt: dagelijks onderwijs.

Kinderen en de samenleving

Ouders moeten kinderen helpen begrijpen dat iedereen gehoorzaamheid verschuldigd is aan ouders en de samenleving. Onderwerping aan ouders is vandaag een essay en een leertijd voor onderwerping die de samenleving vereist, zowel op school als op het werk.

Nadat we zijn geïnstrueerd, zullen we, zelfs als de jongere het evangelie van Christus niet wilde volgen, een burger hebben die zich inzet voor bepaalde sociale waarden.

Een van de meest relevante problemen bij het onderwijs aan

kinderen van christenen is het combineren van gezinsonderwijs met kerk. De verantwoordelijkheid voor het overdragen van sociaal-culturele waarden aan de kerk delegeren is een grote vergissing. Wanneer de jongere opgroeit en teleurgesteld is in bepaalde mensen binnen de instelling, verlaat hij het lidmaatschap van de gemeenschap die hij heeft bezocht, en komt hij tegelijkertijd in opstand tegen alle soorten sociale waarden.

Als ouders zich ervan bewust zijn dat ze geen kinderen voor God voortbrengen, passen ze meer toe op het onderwijs en de evangelisatie van kinderen. Ze wanhopen ook niet als ze zien dat hun loten niet in de stemming zijn om naar de kerk te gaan. Ze zullen zich niet schuldig of verantwoordelijk voelen voor hun kinderen als ze bepaalde institutionele problemen niet aanpakken.

Het is echter noodzakelijk om kinderen op te voeden door het woord van God te onderwijzen, zonder te vergeten sociale waarden over te dragen en in te prenten. Onderwijs omvat conversatie, spelen, uitschelden, waarschuwen, etc. Laat kinderen alle levensfasen ervaren, vanaf de kindertijd, de adolescentie en de jeugd.

Maar wat te doen als kinderen van de kerk afdwalen? Ten eerste moet worden onderscheiden of kinderen van het evangelie zijn afgedwaald of afstand hebben genomen van een bepaalde instelling.

Door elementaire evangeliebeginselen te negeren, verwarren ouders wat het betekent om een kind van God te zijn met het behoren tot een bepaalde kerk. Als een kind niet langer een vaste klant in de kerk is, mag hij niet als een verdwaalde persoon worden bestempeld, of dat hij naar de hel loopt, enz.

Als iemand de waarheid van het evangelie belijdt zoals de Schriften zeggen, betekent dit dat hij niet verdwaald is, maar alleen gewaarschuwd moet worden voor de noodzaak om samen te

komen. Het kan nodig zijn dat ouders onderzoeken waarom hun kinderen de gewoonte om andere christenen te ontmoeten, verlaten.

Nu, als de zoon de waarheid van het evangelie niet belijdt en blijft samenkomen uit gewoonte, is zijn toestand voor God verontrustend. Wat weet hij over het evangelie? Belijdt hij het geloof van het evangelie? Als het antwoord ontkennend is, is het noodzakelijk om de waarheid van het evangelie te verkondigen, zodat hij kan geloven en behouden kan worden, en niet alleen een kerkganger.